

... alebo, vydávame sa na cestu!

BOŽIE SLOVO:

(Mt 7,13)

Čítanie zo sv. evanjelia podľa Matúša: *Ježiš povedal svojim učeníkom: Vchádzajte tesnou bránou, lebo široká brána a priestranná cesta vedie do zatratenia a mnoho je tých, čo cez ňu vchádzajú.* Počuli sme Božie slovo!

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 81, 101)

Križ je brána ku Kristovi. Križ je zároveň to, čomu sa vyhýbame. Sprvu každý a určite. Je to naozaj "pre Židov pohoršenie, pre pohanov bláznovstvo." (1Kor 1, 23) - a pre mnohých kresťanov čosi ako *tabu* - nie samo slovo "križ", nie hovorenie o ňom, to nie, máme ho v ústach i zavesený na stenách neustále, ale jeho realita.

Hovoríme si, veď hej, Ježiš trpel na križi, ale to už bolo dávno. Už to skončilo. Už je to preč. Ježiš už je dnes oslávený v Nebi, je Mu dobre, skvelo. Toto je už len dávna minulosť, nič viac. Svojou Krvou zaplatil za všetky hriechy sveta a viac sa Ho už nijako netýkajú - len tak, že raz bude z nich súdiť každého človeka. Hovoríme si, veď iste, trpel za nás - ale hlavne za tých druhých, veď ja až taký zlý nie som, nič zlé nerobím, som vlastne dobrý, slušný a nábožný človek. To tí druhí, tí sú viac zodpovední za Jeho smrť a obeť! Hovoríme, veď zaiste, trpel na križi, veľa a hrozne - ale zase, koľkí ľudia boli ukrižovaní podobne ako On? Isto aj nevinní? A koľkí trpeli dlhšie a viac, než On - v podstate len čosi okolo pol dňa? V skutočnosti ale On niesol naše hriechy a bolesti. Každého jedného z nás. Križ bol len vonkajším znamením tejto skutočne obety.

Z pohľadu *večnosti* Jeho obeta *skončila*. Preto sme Ho mohli vidieť, ako vzkriesený a oslávený vychádza z Hrobu a stúpa na Nebesia. Z pohľadu *časnosti* stále *trvá*. Preto sa môže sprítomňovať v Eucharistii. Pretože Ježiš prežíva spolu so mnou - a rovnako spolu s každým človekom na svete - práve teraz práve ten jeden okamih, ktorý práve teraz žijem, berie na seba, prežíva, trpí práve ten jeden hriech, ktorý práve teraz konám. Z tohto pohľadu sa obetuje za mňa osobne práve tu a práve teraz - a som to ja, kto Mu práve tu a práve teraz nakladám na plecía bremeno môjho hriechu, bezcitne a kruto stále ďalšie a ďalšie a ďalšie, práve ja a práve tu a teraz ho udieram do tváre, venčím trním svojho zla a pribíjaj na drevo svojou bezcitnosťou.

Možno si teraz hovorím, no, veď nič také hrozné nerobím. Vlastne žijem celkom znesiteľný, dokonca príjemný život. Ak ho Ježiš žije so mnou - no, isto to pre Neho nie je žiadne strašne utrpenie, nie? *Skúste si predstaviť mladého narkomana, takého, čo ešte len začína a necháva sa unášať účinkom drog a alkoholu a žien a flákania sa. Pripadá mu to také cool, tá sloboda a tie účinky drog a sex a žúry a zábava... A veď ani nič zlé nerobí, nekradne, nezabíja,... A predstavte si jeho rodičov, ktorí sa na to bezmocne pozerajú a nevýslovne tým všetkým trpia...* Takto trpí Kristus našim hriechom. Nám, ktorí nepoznáme Nebo ani krásu svätosti, môže hriech pripadať tak normálny a dokonca milý, ako *prasatú hnoj a pomyje*. Ale Ježiš, ktorý vie, že sme *synmi Boha a dedičmi Kráľovstva, nie prasatami v hnoji*, tým nevýslovne trpí...

Pred týmto utekáme. Pred tým hrozným neznesiteľným faktom, že my - ja, ja sám, ja osobne - sme Kristovi neuveriteľne ublížili, bezcitne, kruto, surovo a stále v tom rovnako bezcitne pokračujeme. Sme ohavní *pokrytci*, ktorí ústami akože chvália Krista, podliaci, ktorí ho úlisne prosíme o pomoc a milosrdenstvo - a súčasne bezcitne mučíme a týrame... bez štipky zľutovania! Toto je vina. Strašlivá vina. *Moja vina. Moja preveľká, obľudná vina*. Desíme sa priznať ju. A predsa práve toto priznanie je bránou. Písmo to opisuje mnohokrát: *"Keď to počuli, bolesť im prenikla srdce a povedali Petrovi a ostatným apoštolom: "Čo máme robiť, bratia?"*" (Sk 2, 37). Alebo inde: *"V meste bola istá žena, hriešnica. Keď sa dozvedela, že je hosťom vo farizejovom dome, priniesla alabastrovú nádobu s voňavým olejom, s plačom pristúpila zozadu k jeho nohám, začala mu slzami máčať nohy a utierala mu ich svojimi vlasmi, bozkávala mu ich a natierala voňavým olejom."* (Lk 7, 37-38)

Plač a slzy. Bolesť nad vlastným hriechom. Nad vlastnou bezcitnosťou a krutosťou a ohavným nehanebným pokrytectvom voči samému Bohu. Neodvažujeme sa vari ani len prosiť o zmilovanie. Naša vina je priveľká, priveľká na to, aby sme smeli o niečo podobné Boha žiadať. Nemáme žiadne právo na milosť ani na odpustenie. Môžeme len horko plakať a vydať sa v slzách Bohu a prijať od Neho to, čo si zaslúžime... ako Peter: *"Vtedy sa Pán obrátil a pozrel sa na Petra a Peter sa rozpaľoval na Pánovo slovo, ako mu povedal: "Skôr ako dnes kohút zaspieva, tri razy ma zaprieš."* Vyšiel von a horko sa rozplakal." (Lk 22, 61-62) A čo Ježiš na to? *"Večer v ten istý prvý deň v týždni, keď boli učeníci zo strachu pred Židmi zhromaždení za zatvorenými dverami, prišiel Ježiš, stal si doprostred a povedal im: "Pokoj vám!" ... A znova im povedal: "Pokoj vám!"*" (Jn 20, 19-21)

Toto je ten šok. Otrás. Čosi, čo obracia náš život hore nohami: On mi *odpúšťa!* On mi odpúšťa! On. Mi. Odpúšťa! Naozaj odpúšťa! Toto všetko! Panebože! Naozaj mi odpúšťa! Chápete to? Odpúšťa mi. Dokonca ma adoptoval! Prijal ma za svojho *brata* a Jeho Otec sa stal mojim *otcom!* Za to všetko, čo som Mu urobil - a On toto!

Z tohto sa rodí *obrátene*. Už viac nechcem hrešiť. Nebudem hrešiť. Ako by som mohol? Pokračovať v mučení, týraní svojho Boha? Brata? Ktorý má takto miluje? Neprichádza do úvahy! Ak nie pre nič iné, kvôli Nemu idem byť svätý! Takto vchádzame do Krista, do Kráľovstva, do Života: cez *križ*.

Cez Križ Ježiša Krista. To, pred čím sme predtým utekali, stáva sa nám teraz drahé a vzácne a nevymenili by sme to za nič na svete, lebo tam sme spoznali lásku, akou sme Bohom milovaní. V križi a cez križ sme aj my sami boli prebudení, vykúpení, premenení, uzdravení, spasení láskou Boha. V križi spočívame v Bohu a križ sa stáva aj našou slávou v Kristovi Ježišovi. A tak sa nám Križ stal aj *spásou*, aj *bránou* do Neba: Keď už nechceme hrešiť z lásky ku Kristovi, kvôli Nemu. Keď sa rozhodujeme byť svätí z lásky ku Kristovi, kvôli Nemu. Keď túžime po spásе z lásky ku Kristovi, kvôli Nemu. Nie kvôli sebe. Pre Neho. Z lásky k Nemu.

UVAŽUJEME:

Prv, než nastúpime cestu Evanjelia, musíme vojsť cez bránu, ktorou je Kristov Križ. Najprv musíme uveriť v Krista. Až potom môžeme a sme pripravení uveriť v Jeho Evanjelium a pýtať sa so zlomeným srdcom s úplne prvými kresťanmi: *"Čo máme robiť, bratia?"* (Sk 2, 37)

Toto je tá prvá a základná zvest' o Bohu - uvažujeme teraz o nej:

- Boh ma stvoril z lásky, aby ma urobil bohom ako je On Bohom, synom na obraz Jednorodného Syna.

- Ja som týmto darom opovrhol. Žijem bez Boha a proti Bohu, život, ktorý je sám v sebe zlý, nesprávny, pretože hoci sa môže ľudom a vo svete páčiť a je považovaný za dobrý a statočný - nie je to život boha, ale život diabľovho otroka tohto sveta.

- Kristus ma vykúpil, tým jediným možným spôsobom - že ma totiž *objal* vo všetkej mojej biede a vo všetkej mojej špine - a nechal sa zranit' každým jedným mojim zlom, každou jednou mojou bolesťou. A toto objatie *stále trvá*: ja stále ubližujem Bohu a vysmievam sa Mu - a On ma stále drží a stíska v náručí. Až do konca, keď sa alebo ja úplne vytrhnem z Jeho náručia a zahyniem Jemu navzdor v Pekle, alebo ma On vytrhne z hriechu.

Bránou je ľútosť a pokánie. Takže: Naozaj ľutujem? S plačom a slzami? Vedomý si svojho zla, svojej obľudnej zákernosti, pokrytectva za všetky tie časy, keď som s ľahkým srdcom hrešil a súčasne sa mal za „dobrého kresťana“? Som zlomený ľútosťou, bolesťou, ľarchou svojho hriechu? Pripravený vojsť bránou pokánia a prijať, ja, hriešnik, od Boha milosrdenstvo a spásu?